Τ Ι Μ Η

(«Οίδα άνθρωπον προ ετών…»)

«Σ’ ένα τόπον διασταύρωσης διαδρομών. Μετακινήσεων πληθυσμών. Αγαθών. Ξαφνικά ένας άδειος χώρος. Γίνεται τόπος συμφόρησης. Διασταυρώνονται ταχύτητες. Παρατηρείται συνεχής μετακίνηση. Δημιουργεί έτσι τον τρόπο ζωής του χώρου.

Σε αυτή τη ζωή εναλλάσσονται όνειρα. Ελπίδες. Πορείες στο μέλλον και το παρελθόν. Η (Κατασκήνωση) παραμένει ένας χώρος αντιθέσεων. Άλλοτε οξύνεται και ζει σε ένταση. Άλλοτε βρίσκεται σε αδράνεια.

Τόπος συνάντησης των ανθρώπων που δημιουργεί «Ληλάντια αίσθηση». Όπως το Ληλάντιο Πεδίο που αποτελούσε στην Αρχαιότητα μήλον της Έριδος μεταξύ Χαλκίδας και Ερέτριας. Η Ληλάντια αίσθηση είναι η κρυφή αλληγορία της Κατασκήνωσης». (Μαρία Παπαδημητρίου)

Κατασκήνωση λοιπόν. Όχι χώρα λωτοφάγων.

Κίρκη δεν υπάρχει σήμερα.

Κανένας τέτοιος κίνδυνος.

Προχωρήσαμε…

Σε κάποια τούτης της ζωής στιγμή ξεπρόβαλε.

Ήταν απλή.

Η προσέγγισή της φυσιολογική.

Μπήκε στην «οικογένεια». Στου βουνού, εκεί, τις ακρώρειες. Με το ουράνιο τόξο διαρκώς να ιριδίζει στον ορίζοντα.

Ήλθε. Είδε. Έμεινε.

Πήρε; Ο Θεός μόνο ξέρει.

Δεν είναι, άλλωστε, δικό μας ζήτημα.

Προσαρμόστηκε πλήρως.

Δεν είπε (όπως κάποιοι άλλοι):

- Μα μέσα στ' άγρια βουνά σας έφεραν;

Συνειδητοποίησε καταστάσεις.

Στης ψυχής της τα μύχια – ήταν φανερό – εργαζόταν Εκείνος.

Μας βεβαίωνε. Χωρίς δισταγμούς, ότι
«θα μείνω εδώ στη στροφή του δρόμου,
στης θάλασσας αγκάλες στην εκβολή του
ποταμού θα μείνω εδώ
με τα μήλα κόκκινα τα αχλάδια ζουμερά
ξυπόλητος περπατάς με ρούχα ελαφριά…
μπορείς έξω να κάθεσαι την ώρα που νυχτώνει
αηδόνια ακούγονται τα φώτα ανάβουν
εμπρός στα μεγάλα τραπέζια δείπνα μικρά
του δειλινού με νυχτοπεταλούδες δείπνα μεθυσμένα…
Κάθε στιγμή καινούργια αρχή
είναι δεν ξέρω από πού έρχομαι δεν θέλω να γυρίσω
το φάρμακο
το πάντα τώρα πάντα τώρα» (Φοίβη Γιαννίση)

Αυτό το τελευταίο την συγκλόνιζε.

Το τ ώ ρ α αναζητούσε. Αυτό ήθελε να ζήσει.

Μια προσωπική εκδοχή του «Σήμερον κρεμάται επί ξύλου…»

Απορροφούσε.

Πρόβαλλε απορίες.

Ζητούσε γνώμες. Συμβουλές. Καθοδήγηση.

Ήταν πάντα «καλός συζητητής». Προσγειωμένος.

Έκαμε κτήμα της τη μεγάλη αλήθεια:

Βηθλεέμ-Γεσθημανή - Γολγοθάς-Ανάσταση.

Είχε πεισθεί, ότι μόνο έτσι ανεβαίνει κανείς της ζωής τούτης τη σκάλα.

Πίστεψε, ακόμη, στον Κενό Τάφο.

Υιοθέτησε (στην καρδιά της βαθειά) το: «Πού σου, άδη, το νίκος;»

Προχώρησε λοιπόν στην άνοδο την πνευματική. Προσήλθε στην Εξομολόγηση. Στη Θεία Κοινωνία. Σε μια αυτοπαράδοση.

Έπαιρνε το Χριστό. Και ο Χριστός την ευλογούσε. Και την αγίαζε.

Πολύ ιδιότυπη (και όμορφη) η στροφή της στον πλησίον.

Με βάση το βασίλειον ιεράτευμα (βλ. τα δώρα του Θεού στον άνθρωπο στη Γένεση -Αδάμ- Αρχιερέας στη φύση) έβλεπε τον κάθε αδελφό με ανοιχτή πάντα την καρδιά. Την είχε μετατρέψει σε άλλην Αγίαν Τράπεζαν. Και ιερουργούσε εκεί.

Κάποτε όμως…

Ίσχυσε, πιστεύω, το του Μεγ. Βασιλείου:

«Ο Θεός, επειδή αγαπά το πλάσμα Του, περιμένει. Ναι! Πότε θα βρεθεί ο καθένας στην πιο καλή στιγμή της ζωής του και τον παίρνει τότε».

Η ζωή μας ξέρουμε, ότι δεν είναι μια ευθεία (διαρκής) γραμμή. Υπάρχουν εξάρσεις. Αλλά και …

Στο πιο ψηλό σημείο λοιπόν.

Η μνήμη της, η αγάπη της, το παράδειγμά της, δεν είναι δυνατό να ξεχαστούν. Ό,τι και να συμβεί.

Εκείνη, τώρα, στου Πατέρα μέσα την αγκαλιά, προσεύχεται για μας.

Ευχαριστούμε, Θέλμα Παπαχρυσοστόμου. Για όλα ευχαριστούμε.

Μεγάλη τιμή. Ναι! Για μας. γιατί έζησες μαζύ μας.

Καλήν Ανάσταση, αγαπητή μου.

+ ο π.Γ.